

KARJALAN LEHDEN LAULUKIRJE 19.4.44.

ANNELI

On uljast'olla sotilas, armas Anneli,
 Min' elo ain'on railakas, armas Anneli.
 Oot mun onnentähtöseni, armas Anneli,
 Ryhdistät mun askelein, armas Anneli.
 Kes, sotamies on sotamies,
 Ei siihen kelpaa jokamies.
 Hän uskollisna heililleen
 Näin joskus laulaa lystikseen:
 Sunfaraa-sunfaraa, sunfa-rallallaa,
 armas Anneli!

Kaks vuotta sujuu sukkelaan, armas Anneli,
 Ja sitten taas kun luokses saan, armas Anneli
 Min' suutelen sun suutasi, armas Anneli,
 Kun oot mun oma kultani, armas Anneli.
 Kes, sotamies on sotamies j.n.e. "

Ja uskollisna kuolemaan, armas Anneli,
 Ei' lemmenliitto-solmitaan, armas Anneli.
 Niis' käissä saamme taivaltaan, armas Anneli,
 Kun työhön kutsuu synnyinmaa, armas Anneli.
 Kes, sotamies on sotamies j.n.e. "

ROSVO-ROOPE

Täytätte mun lasini, niin tahdon kertoa
 Kullisen tarinan, joll' ei oo vertoa.
 On laulu nerirosvosta, Roope nineltään,
 Ja sydämiä särki, niss' joutui kiertämään.

Oli kaunis kasvoiltaan ja nuori iältään,
 Opetuksen saanut oli onalta isältään -
 Tyttö, jota lempi, hän oli petturi,
 Siksi tuli Roopesta nyt julma ryöväri.

El' Itäneren rannikot ne Roopen muistavat,
 Naiset Pietarinkin viel' päättään puistavat,
 Suomenlahden kaupungit tuns' Roope-ryövärin
 Pelko oli suuri vielä Kokkolassakin.

Neito Viron rannikon unhoita milloinkaan,
 Rosvo-Roopen kanssa hän joutui kapakkaan,
 Söivät mitä saivat ja joivat tuutingin -
 Tyttö poltti sydänensä, mut Roope sikarin.

Tiennyt impi Oolannin, kuin oli laitansa,
 Rosvo-Roope pestäväks' vei hälle paitansa.
 "Nappi oli irti, hän onpeli sen kiinn",
 Sanalla hän onpeli myös sydänensä siin.

Roope viimein palkkansa: hän on nyt Suonessa
 Jossain jokivarressa lie lossivahtina.
 Lesken eessä nöyrtyi ja joutui nainisiin,
 Sillä lailla Rosvo-Roope hiljaa hirtettiin.

L u p

Karjalan maa,
 Syntymämaa!
 Elämän, kuoleman
 Sulle ne suomme,
 Orjuuden yltäsi,
 Vielä ne luomme!
 Maa polo, arma, ei potä sur
 Poikasi, kuoloon kiusattua.

Karjalan maa
 Meit' odottaa.
 Äidit ja siskot
 Itkevi illoin:
 Kostaja, kuulutko
 Nierolta milloin?
 Maa polo, armas j.n.e.

Karjalan maa,
 Toivomme maa.
 Vielä sen vaarat,
 Kontiokorvet
 Rienuiten vastaa,
 Kun soi sotatorvet!
 Maa polo, armas j.n.e.

Ei kotimaa
 Sortua saa!
 Nouseva on
 Joka Karjalan miesi,
 Kunnekkana taas
 Oma on kotiliesi!
 Maa polo, armas j.n.e.

EIKÄ LEITÄ SURULLA RUOKITA

Eikä meitä surulla ruokita,
 se on ilo, joka elättelee.
 Tään pojan heila on helä ja
 ja laulu se helähtelee. ^{nuori,}

Eikä meitä surulla ruokita,
 se on ilo, joka elättelee.
 Eihän se kultani minua heittä,
 vaikka se pelottelee.

Viime vuonna pakkasella
 vei perunan varret hällä.
 Sitten sen heilan muutankin
 kuin houkuttelunella.